

[Erik Eriksen.]

muligt at styrke folketingets og udvalgenes saglige arbejde. Jeg tænker også her på muligheden af at oprette flere faste udvalg med fast sekretærbistand.

Jeg finder også anledning til at fremdrage, at man flere steder i udlandet har adgang for det enkelte parlamentsmedlem til at få sagkyndig bistand. Man kan sige, at det må være partiernes egen opgave at skaffe sig en sådan, men de, der siger det, har dog vist ikke gennemtænkt, hvor kostbart det vil være blot nogenlunde at skulle hamle op med administrationens tekniske indsigt. Jeg forestiller mig naturligvis ikke, at hvert enkelt medlem skulle have sin egen assistent. Hvad jeg har i tankerne, er muligheden af, at folketinget til en vis grad skulle stille sagkyndig bistand til rådighed for oppositionspartierne som sådanne. Jeg siger udtrykkeligt, at det skulle være til hjælp for oppositionen. Jeg ser meget gerne, at en sådan bistand så snart som muligt bliver tilgængelig for socialdemokratiet, medens vi andre så kan give afkald på hjælpen.

Må jeg i forbindelse hermed pege på, at inden vi har tænkt over det herinde, er det også blevet skik, at ministrene møder til samråd i udvalgene mange gange, skal vi sige med et betragteligt antal embedsmænd. Men denne skik kan udvikle sig til at blive en uskik. Det er ikke så mange år siden, at embedsmænd så at sige ikke deltog i udvalgsarbejde, og det er i sig selv et godt udtryk for, hvor kompliceret arbejdet er blevet, at man nu anser det for nødvendigt, at embedsmænd kommer og forklarer de afgørende tekniske problemer, der kan ligge i et lovforslag. Men når det er sagt, tilføjer jeg, at det skulle nemlig blive sådan, at det er embedsmænd, der dominerer udvalgets forhandlinger. Vi har alle oplevet en situation, hvor vi har haft den følelse. Der kunne siges meget mere herom, men jeg kunne også gøre den tilføjeelse, at det i visse situationer kan være vanskeligt på den baggrund at skabe den intime tryghedsfølelse, der kan være i udvalgsarbejdet. Mere tør jeg ikke sige derom.

Så skal jeg slutte med at gentage, summere op, at regeringen ikke har vist megen vilje til at forhandle eller lette folketingets

arbejde. Den har gennemtvunget store lovforslag med det mindst mulige flertal. Jeg skal ikke under nogen omstændigheder beklage mig over, at en flertalsregering benytter sit flertal til at gennemføre lovforslag, der er fuldt belyst, men det forekommer mig at være betænkeligt, når flertallet bruges til at presse lovforslag igennem, hvorom et stort antal af tingets medlemmer giver udtryk for, at de er utilstrækkeligt forberedt, ikke tilstrækkeligt belyst under folketingsarbejdet.

Det har åbenbart været nødvendigt eller magtpåliggende for regeringen at trække linjerne hårdt op. Regeringen har været opsat på at få fastslået, at der nu står en socialdemokratisk blok over for en liberal, og set ud fra en partipolitisk betragtning har jeg ikke noget at beklage mig over i denne henseende. Der er nemlig så iøjnefaldende svagheder i denne vinters lovgivningsarbejde, at det ikke kan undgå at give sig udslag. Den nuværende regering og den nuværende statsminister har haft bedre muligheder for at udbygge et fornuftigt samarbejde, end nogen anden regering og statsminister i en årrække har haft. Ingen har haft det tilsvarende i en årrække, og hvis den høje regering trods den ordførertale, vi hørte for et øjeblik siden, ikke kan se det, må den være slået af blindhed eller det, der er værre.

Min opfattelse har været, at de økonomiske problemer, markedsplanerne, landbrugets overgangsvanskeligheder til den ny tid, vanskeligheder, der vil blive endnu større, den høje rente, valutaudviklingen o. s. v. o. s. v., er så store, at det skulle have været i alles interesse igennem et bredt samarbejde at finde en holdbar løsning. Der er ingen, der kan modsige mig. Jeg mener, at min politiske gerning også viser det. Jeg har altid sat en ære i at være rede til et fordomsfrit samarbejde, men jeg må tilstå, jeg må understrege, at det har ikke været muligt at nå frem til noget sådant gennem den sidste lange tid af den enkle grund, at den høje regering ikke har villet det. Derfor, indtil der sker en realpolitisk saglig ændring heri, må regeringen selv tage ansvaret for de socialdemokratiske prægede og efter min opfattelse sagligt svage foranstaltninger, der præger denne samlings arbejde.